

Жарко Огњановић

У СУСРЕТ ОТВОРЕНОМ ДРУШТВУ

Или

*драга и ја, чекајући да прође
ваздушна опасност*

Неко је хтео дан да разобручи,
па се сав просу када дође сутон:
светлост се згрчи. Наста општи утон
у дрхтај страве, с пијанцем у кући

Тад стиже поноћ. Из небеске јаме
увис су летеле секире и стреле.
Гледао сам те у уснице беле —
нила си сирће непрозирне таме.

И кад фијукну, кад пуче и грокну
још једна свиња светског хуманизма,
очи ти беху ко Њутнова призма,
све дуга стаде тад у белу опну.

Ти си се тресла. Затим почех и ја.
И зуби су ми цвокотали, селе.
А ови наши ни да опепеле,
Амери бљују — Србин ни да кија.

„Зар и ти дрхтиш?“, питала си немо.
Цео се обор у гроктање дао.
И себе тада би ми нешто жао.
Под морем страве нисам био Немо.

„It aint no party, it aint no disco”
(Компјији трешти са линије мини.)
Чуј ме. Црњански: трешње зру у Кини,
и геј-парада хода Сан Франциском.

А сваки подрум — модла злого теста.
Надмено тесто (ко ће и где стати?)
Вођа хероја све екраном прати.
Адска га личка чува, и то Шеста.

Што ти је живот? До јуче смо знали
да нам је живот барем шака брашна.
Сада смо празни ко јефтина ташна,
у прах бачена кад су све покрали.

О, ви, ветрови отвореног друштва,
о, драга моја, душо затворена,
о, светска МАЈО, с хиљаду копрена,
и ти, Црњански, сенко једна сушта,

о, почујте ме, док Авала гори
и ТВ торањ нестаје у шпату
(Са свога ока најзад скидох скраму
и пустих зене да их призор мори:

тресло се месо у драгане моје,
а МАЈА плесаше под љуском сјаја.
(Наравно, лажног – па то је МАЈА
којом се наши егои гоје!)):

ја, гој и Србин тужнога соја,
подводач душе своје свом телу,
сада вам шаљем поруку беду,
брашно од ког се меси проја:

бацајте на нас што више бомби,
са уранијумом или без њега.
Биће у Србији доста свега,
биће још жита и катакомби.

Преживећемо, макар мутанти,
преживећемо, макар дебили,
а Патак Дача и Чили Вили,
Медлин и њени консултанти

у виртуелно сви ће да па'ну,
ко да их никад није ни било.
Холбрук ће своје банкарско рило
на располагање ставити САНУ.

О, вођо, маско, о, вођо, роде,
ти, сине бившег катихете,

ти, Беле куће послушно дете,
ти нам се крви напи ко воде.

Ал и то иде све у рок службе.
Рекох: нека падају бомбе!
Издржаћемо, па ми смо бомбе
које не подносе жалбе и тужбе.

Све се утиша. Одлетеше.
Укључили смо и телевизор.
С малог екрана чаробан приказ:
Авала гори, Авала плеше.

*

Јутро, тај старац ружопрети
затиче нову престоницу.
Београђани развукли жицу
и приказ да се човек крсти:

један по један ходају њоме,
један по један кроз маглу лете.
Тако се сврше деведесете,
у житком благу шећерне коме.